nationale Raads Love. »I oprigtig Tro paa, at alt det bedste i Verden vil fremmes ved større Enhed i Tanke, Sympati og Formaal, slutter vi os herved sammen i et Forbund af Arbejdere, der forpligter sig til at modarbejde Uvidenhed og Uretfærdighed i enhver Skikkelse og at bringe denne gyldne Regel til Anvendelse paa Samfundet og dets Love og Vedtægter.«

I Følge Lovens Bestemmelse mødte det nationale Raad for de forenede Stater i Unionens Hovedstad 1891, tre Aar efter dets Oprettelse, og ved dette Møde udstedte Mrs. *Potter Palmer*, Præsident for Kvindekomiteen for Columbia Udstillingen, sammen med Vicepræsidenten for Verdenskongressens Hjælpekomité, Mrs. *Charles Henrotin*, en hjærtelig Indbydelse til at holde det foreslaaede Verdens-Kvindemøde i Chikago under Columbia Udstillingen. I Følge denne Indbydelse henvendte den amerikanske Bestyrelse af det internationale Raad, nemlig *Clara Barton*, Vicepræsident, *May Wright Sewall*, anden Vicepræsident, og *Rachel Foster Avery*, korresponderende Sekretær, sig i Foraaret 1892 til Bestyrelsen for Verdenskongressens Hjælpekomité om Tilladelse til at lade det internationale Raads Femaarsmøde indgaa som Led i Udstillingskongresserne. Efter adskillig Brevveksling kom man overens om i Stedet for det internationale Raad at sammenkalde en Verdenskongres, sammensat af Repræsentanter fra alle Verdens Kvindeforeninger med det bestemte Maal, der særlig passede til Columbia Udstillingen, at være en Mindekongres (Memorial Congress), der fejrede de Fremskridt, Kvinderne havde gjort hele Verden over siden Amerikas Opdagelse 1492.

I denne Mindekongres optraadte det nationale og internationale Raad simpelthen som Repræsentanter for én Side af det kvindelige Fremskridt, nemlig for Evnen til at organisere Kvindernes Arbejde og saaledes bringe det mest mulige ud af de Kræfter, de er i Besiddelse af. Men det er en ubestridelig Kendsgerning at dette store Mødes uhyre Indflydelse i høj Grad skyldtes den ordnende Virksomhed, som det nationale og internationale Raad havde udfoldet forud for Kongressens Sammenkaldelse. Repræsentanterne for de mange evropæiske Kvindeforeninger udtalte deres Anerkendelse af Planen med de nationale Raad og deres Ønske